

[Finansministeren]

forvalte disse midler. De er selvfølgelig placeret på en sådan måde, at vi får en god del af den renteindtægt, vi har, ind som betaling for at have denne reserve. Vi har bl. a. placeret dem på indskud i banker, hvor vi kan trække med dags varsel, for vi kan selvfølgelig ikke have 18 mia kr. til at ligge uden nogen renteindtægt. Det er jo fuldstændig uansvarligt.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets tekst
vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Fjerde næstformand (Ebba Strange):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Første behandling af:

Forslag til folketingsbeslutning om partiernes udpegning af deltagere i skatteyderbetalte rejser.

[Af Glistrup (FP) og Poulsgaard (FP)].
(Beslutningsforslag nr. B 10. Fremsat 30/11 79).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Udenrigsministeren (Kjeld Olesen):

Jeg skal ikke fremkomme med mange bemærkninger til forslaget. Det er for punkt 1's vedkommende identisk med et forslag til folketingsbeslutning, som medlemmer af fremskridtspartiet fremsatte den 12. marts 1975, og som blev forkastet af et stort flertal i folketinget.

Jeg kan derfor henholde mig til, hvad min forgænger i embedet, hr. K. B. Andersen,

dengang sagde. Dog vil jeg gerne slå fast, at uanset, at hr. Glistrup og hr. Poulsgaard motiverer deres genfremsættelse af forslaget med, at folketingets ledelse har overdraget det til regeringen at tage stilling til, om et parti, der ikke ønsker at være repræsenteret i en regeringsdelegation til internationale konferencer, kan erstattes af en repræsentant for et andet parti, er det fortsat regeringens opfattelse, at det først og fremmest er folketingets partier, som må tage stilling til, hvorledes de vil udpege medlemmer til internationale delegationer, og ikke regeringen.

Jeg vil i den forbindelse også understrege, at når regeringen anmoder folketingets partier om at udpege medlemmer til sådanne delegationer, er antallet fastsat efter en afvejning af, hvor mange der skal til for at varetage de opgaver, hvor der bør være parlamentarisk indflydelse, og hvor højt man prioriterer de spørgsmål, der er til behandling på den pågældende konference. Regeringen kan derfor være enig i den opfattelse, der kom til udtryk i den betænkning, udvalget for forretningsordenen afgav om samme forslag i 1975, og jeg citerer:

»... at det vil være naturligt, at hvis et parti eller flere partier undslår sig, går retten videre til et andet.«

Men det er som sagt i første række folketingets partier, der må tage stilling til, hvorledes man får den bedst mulige parlamentariske repræsentation ved sådanne konferencer.

J. K. Hansen (S):

Som udenrigsministeren lige har nævnt, er det jo en genfremsættelse. Det er jo lige knap 5 år siden, fremskridtspartiet fremsatte et forslag som det, vi har til behandling nu, og hvor fremskridtspartiet ønskede at flytte magten fra folketinget og over i regeringen, hvad udpegning og sammensætning af internationale delegationer angår. Det kan jo nok undre en del, at fremskridtspartiet i de 5 år, der nu næsten er gået, ikke er blevet ret meget klogere på dette område. Jeg mener at vide, at fremskridtspartiets folketingsmedlemmer i den forløbne periode har deltaget i ret så mange rejser, og da forhåbentlig også med et udbytte, med et positivt resultat.

Vi troede vel alle sammen for 5 år siden, at det var af ren og skær uvidenhed om betydningen af internationalt samarbejde og